

Για άλλο ανυπόγραφο, άγνωστο και μη αρχειοθετημένο με άλλο τρόπο υλικό, [πατήστε εδώ](#).

Έχουμε ανοικτούς λογαριασμούς με τους κανίβαλους αυτού του τύπου: δικαίωση στις επιζώσες (Μεικτή Φεμινιστική Συλλογικότητα Λευκωσίας) (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο κυκλοφόρησε στο Athens Indymedia στις 15/06/26. Συνοδεύτηκε από [βίντεο](#).

Περιεχόμενο

Έχουμε ανοικτούς λογαριασμούς με τους κανίβαλους αυτού του τύπου: δικαίωση στις επιζώσες.

Το σύστημα των νόμων γενικά, και το θεσμικό πλαίσιο για τα σεξουαλικά εγκλήματα ειδικότερα, έχουν διαμορφωθεί μέσα στις πατριαρχικές και ταξικές δομές του σύγχρονου κόσμου. Οι κρατικοί θεσμοί δεν λειτουργούν σε κοινωνικό κενό· συγκροτούνται ιστορικά μέσα από σχέσεις εξουσίας που ευνοούν τους οικονομικά και πολιτικά ισχυρούς, αλλά και το αντρικό φύλο ως το «ισχυρό», ενώ υποβαθμίζουν συστηματικά τις εμπειρίες, τις ανάγκες και τις μαρτυρίες των γυναικών, των φτωχών και των κοινωνικά ευάλωτων ομάδων. Η βάση, εξάλλου, του αστικού δικαίου βρίσκεται στο ρωμαϊκό δίκαιο το οποίο ήταν βαθιά και εν τη γενέσει του πατριαρχικό και ταξικό. Δεν μας εντυπωσιάζει λοιπόν το γεγονός ότι συχνά οι βιαστές και κακοποιητές προστατεύονται από το σαθρό αυτό σύστημα. Μας εντυπωσιάζει και μας προβληματίζει βαθιά η γενικευμένη σιωπή που επικρατεί καθώς ξεδιπλώνονται μπροστά μας εξοργιστικά στοιχεία για υποθέσεις έμφυλης βίας. Δυστυχώς, δεν πρόκειται για μεμονωμένα περιστατικά.

Η πολύκροτη υπόθεση «Σαντης» έχει για εμάς μια μεγάλη και ιδιαίτερα σημαντική διάσταση: την καταγγελία για τον βιασμό μιας ανήλικης από τον δικαστή Χριστοδούλου. Η καταγγελία αυτή δεν φαίνεται να απασχόλησε σχεδόν καθόλου τα εμπλεκόμενα μέρη που ασχολήθηκαν με την υπόθεση.

Τόσο το γεγονός ότι αυτή η εγκληματική πράξη αντιμετωπίστηκε ως μια απλή λεπτομέρεια, όσο και το ότι η επιζώσα φαίνεται να έχει παγιδευτεί στα γρανάζια των επίσημων μηχανισμών (αστυνομία, κράτος, παρακράτος κ.λπ.), μας δείχνουν ξεκάθαρα αυτό που φωνάζουμε εδώ και καιρό: η πατριαρχία δεν αποτελεί απλώς μια κοινωνική προκατάληψη αλλά ένα σύστημα εξουσίας που διαπερνά τους κρατικούς θεσμούς, την οικονομία και την κοινωνική ζωή. Όταν οι καταγγελίες αφορούν πρόσωπα με πολιτική, οικονομική ή θεσμική ισχύ, γίνεται ακόμη πιο ορατή η διαπλοκή πατριαρχικής και ταξικής εξουσίας εις βάρος των επιζώσων.

Η ιστορία αυτή δεν είναι καινούργια· αντίθετα, μοιάζει να επαναλαμβάνεται. Βλέπουμε κοινά

στοιχεία με παλαιότερες υποθέσεις έμφυλης βίας που ήρθαν στη δημοσιότητα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η υπόθεση της Βρετανίδας στην Αγία Νάπα, η οποία κατήγγειλε ομαδικό βιασμό από Ισραηλινούς. Η κυπριακή αστυνομία την κράτησε για ώρες υπό «ανάκριση», επιδιώκοντας τελικά αυτό που ήθελε εξ αρχής: να δηλώσει ότι όλα ήταν ψέματα. Ενώ, φυσικά, δεν ήταν. Ο σκοπός; Η διαφύλαξη των σχέσεων του κυπριακού κράτους με το κράτος του Ισραήλ.

Αντίστοιχα, στην υπόθεση Κιτίου, παρότι το δικαστήριο της Λάρνακας τον έκρινε ένοχο, συνέχισε για μέρες να λειτουργεί στον ναό του και να ζει ελεύθερος.

Η υπόθεση τόσο του Φαίδωνος όσο και του Καμαρλίγκου αποτελούν μια ακόμη επιβεβαίωση του κανόνα που θέλει να συνεχίζουν τα ισχυρά άτομα και άτομα με διασυνδέσεις να είναι πάντα στο απυρόβλητο. Όπως είναι επίσης επιβεβαίωση του κανόνα ότι οι επιζώσες έμφυλης βίας παραμένουν αόρατες και περνάνε με μικρά γράμματα κάτω από πάνελ ειδήσεων.

Στην Κύπρο είχαμε πρόσφατα ένα ξέσπασμα στοιχείων που αφορούν κυκλώμα παιδεραστίας, εμπορίας οργάνων και τράφικινγκ. Έρχονται στο φως της δημοσιότητας καταγγελίες για βιασμούς και παιδεραστία από άτομα που υπήρξαν πρόεδροι της Κ.Υ.Π, άτομα στην αστυνομία, στρατιωτικούς κα. και παραμένουν αδιερεύνητες και αόρατες.

Το κράτος και οι θεσμοί του, για ακόμη μία φορά, φαίνεται να διαπράττουν τα ίδια δύο εγκλήματα:- τον βιασμό,-και τη συγκάλυψη.

Η συγκάλυψη δεν είναι ένα δευτερεύον ή ανεξάρτητο φαινόμενο· αποτελεί βασικό στοιχείο της κουλτούρας βιασμού. Κάθε φορά που οι καταγγελίες υποβαθμίζονται, καθυστερούν ή αποσιωπούνται, κάθε φορά που οι επιζώσες εγκαταλείπονται απέναντι στους θύτες τους και κάθε φορά που οι ισχυροί προστατεύονται από τις πολιτικές και κοινωνικές τους διασυνδέσεις, η κουλτούρα βιασμού ενισχύεται και εδραιώνεται.

Αντιλαμβανόμαστε την κουλτούρα βιασμού όχι ως μεμονωμένες σεξιστικές συμπεριφορές, αλλά ως δομικό στοιχείο της πατριαρχικής κοινωνικής οργάνωσης. Πρόκειται για ένα πλέγμα κοινωνικών, πολιτικών και θεσμικών πρακτικών που προστατεύει τους θύτες, πειθαρχεί τις γυναίκες και τα θηλυκοποιημένα σώματα και διασφαλίζει την αναπαραγωγή των πατριαρχικών σχέσεων εξουσίας. Έτσι, η έμφυλη βία δεν εμφανίζεται ως εξαίρεση του συστήματος αλλά ως μία από τις πιο βίαιες εκφάνσεις του.

Αυτές οι υποθέσεις των τριών ισχυρών πολιτικών ανδρών, μας αφήνουν με την υποψία ότι, αφού οι κατηγορίες για εγκλήματα κακοποίησης και βιασμού δεν τυγχάνουν της δέουσας προσοχής, όπως θα έπρεπε, υπάρχει μια θεσμική και συστηματική συγκάλυψη εγκληματιών έμφυλης βίας από το ίδιο το κρατικό σύστημα.

Εξάλλου οι θεσμοί δεν είναι ουδέτεροι. Η κρατική εξουσία είναι οικογενειακή υπόθεση, κομματικό δίκτυο και μηχανισμός αλληλοκάλυψης. Το κυπριακό κράτος συχνά λειτουργεί ως «ρυθμιστής» της παρανομίας και του εγκλήματος – δεν είναι λίγες οι φορές που έχουν αποκαλυφθεί και έπειτα αποσιωπηθεί υποθέσεις διαφθοράς που περιλαμβάνουν πολιτικά πρόσωπα σε ηγετικές θέσεις. Τα πρόσωπα αυτά όχι απλά παραμένουν ατιμώρητα, αλλά συχνά καταλήγουν να παρουσιάζουν εαυτούς ως θύματα.

Το ίδιο συμβαίνει και με την έμφυλη βία: ιδίως όταν προέρχεται από ισχυρούς άνδρες, μετατρέπεται σε «πολιτική σκευωρία», «προσωπική επίθεση», «προσπάθεια αποσταθεροποίησης». Τα κυρίαρχα ΜΜΕ, συμβάλουν σημαντικά στην δημιουργία αυτών των εντυπώσεων, υποβαθμίζοντας με επιδεξιότητα την υπόθεση ή απλώς διατηρώντας την θολή εικόνα. Η αστυνομία καθυστερεί να δράσει και δεν προστατεύει τις επιζώσες, εφαρμόζοντας μάλιστα την τακτική της αμφισβήτησης

των καταγγελιών τους. Η νομική υπηρεσία διστάζει να προβεί σε προφυλάκιση και εκδίκαση των υποθέσεων αφήνοντας έτσι τα εγκλήματα και τους εγκληματίες να ταξιδεύουν ελεύθερα. Τα κόμματα επιλέγουν τη σιωπή και επενδύουν όλο τους το χρόνο στο πως τελικά θα εδραιωθούν στις καρέκλες εξουσίας.

Όταν οι επιζώσες βρίσκουν τα λόγια και το κουράγιο να προχωρήσουν σε καταγγελία, αντί να υποστηρίζονται, περνάνε στο μικροσκόπιο. Οι επιζώσες έμφυλης βίας βιώνουν μια παρατεταμένη κακοποίηση: κάθε φορά που αμφισβητούνται, κάθε φορά που τους ζητούνται αποδείξεις αξιοπρέπειας, κάθε φορά που πιέζονται να αθώσουν τους δράστες, κάθε φορά που κατηγορούνται ότι μέσα από αυτές τις υποθέσεις επιδιώκουν να αποκομίσουν κάποιο κέρδος. Με ανάλογα, προβληματικά επιχειρήματα άλλωστε αντιμετωπίστηκαν και οι πρόσφατες καταγγελίες για ενδοοικογενειακή βία από βουλευτή και από τον ίδιο τον εν αγρία δήμαρχο Πάφου.

Αναγνωρίζουμε ότι η έμφυλη βία δεν είναι ένα μεμονωμένο κοινωνικό πρόβλημα αλλά δομικό χαρακτηριστικό μιας κοινωνίας που οργανώνεται πάνω στην πατριαρχία, την ταξική εκμετάλλευση και τις κρατικές ιεραρχίες. Ο αγώνας ενάντια στους βιασμούς, τις κακοποιήσεις και τις συγκαλύψεις είναι ταυτόχρονα αγώνας ενάντια στην πατριαρχική εξουσία, τον καπιταλισμό και κάθε μορφή κυριαρχίας όπως είναι το κρατικό μόρφωμα.

Σε όλα αυτά εμείς αναγνωρίζουμε ότι η λύση είναι μόνο μια:

ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ, ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΝΕΝΑ ΜΟΝΟ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Μεικτή Φεμινιστική Συλλογικότητα Λευκωσίας

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2020-2029](#), [2026](#), [Μη Προσδιορισμένη](#), [Βιασμός](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#)

From:
<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:unclassified:feminists2026_1

Last update: **2026/07/02 14:42**

